

lige Forandringer" foreslaas „mindre væsentlige" etc., fordi Udtrykket „uvæsentlige" formentlig kunde friste til en altsfor snæver Fortolkning af Reglen i Praxis. At Gengivelse efter en anden Gengivelse er ulovlig, er vel selvfølgelig og maatte ogsaa uden særlig Udtalelse antages.

Til § 37.

Denne Bestemmelse, der tildeels svarer til § 14, nævner nogle Undtagelser fra den almindelige Regel i § 36 om, at Gengivelser ere forbudte. Nr. 1 svarer nærmest til § 14 Nr. 2, og en tilsvarende Regel findes i flere fremmede Love¹⁾. Den under Nr. 2 foreslaaede Regel kan formentlig ikke vække Betænkelighed. Regler svarende til de her omtalte findes ikke i Lov af 31te Marts 1864.

Til § 38.

For at undgaa unødige Gentagelser foreslaas her en simpel Henvisning til Reglerne i §§ 16, 17 og 19, hvorved ingen Tvivl vil foraarsages. Herved bliver Strafsen noget højere end efter Lov 1864 § 7, men i og for sig er der heller ikke Grund til her at have en lavere Strafferamme end ved Eftertryk o. l. Nyere fremmede Love behandle begge Tilfælde ganske ens, jfr. norsk Lov § 13, svensk Lov § 5, jfr. Lov af 10de August 1877 § 15, finsk Lov § 19, tyisk Lov § 16, belgisk Lov Art. 23 m. fl. — Iøvrigt henvises til det om §§ 16, 17 og 19 ovenfor bemærkede.

Til § 39.

Denne Bestemmelse gennemfører for Kunstnerretten den samme Hovedregel om Rettens Varighed, som ifølge § 21 gælder ved Forfatterretten og slutter sig ogsaa i Formuleringen til denne. Herved forlægges Bestyttelsen, der ifølge Lov 1864 §§ 2 og 3 varer 30 Aar, til at vare i 50 Aar. — Særlige Regler om anonyme og pseudonyme Kunstværker er det ikke fundet fornødent at foreslaa, da Tilfælde af denne Art ere saare lidt praktiske, ligesom der i alt Fald i Tilfælde af ulovlig Eftergivelse vanskelig her vil foreligge saadanne vægtige Motiver til at bevare Anonymiteten, som kunne forekomme ved litterære Arbejder.

Til § 40.

Denne Bestemmelse svarer paa en vis Maade til Reglen i § 24 og har som denne sin Plads blandt Reglerne om Rettens Op-

hør. Reglen, der skal træde i Stedet for Lov 1864 § 6 b. og kun give Kunstneren en noget videre gaaende Ret, idet det ikke kræves, at han særlig skal forbeholde sig denne Eneret, kan næppe volde nogen Betænkelighed. At lade denne Side af Kunstnerretten vare 50 Aar vilde formentlig kun Industriens vel store Hindringer i Vejen.

Tredje Afsnit.

Til § 41.

Denne Bestemmelse svarer temmelig nøje til Lov af 24de Marts 1865 § 1. I Stedet for Ordene „til Salg" er indsat „i Erhvervsøjemed", fordi t. Eks. ogsaa Bortlodning af slige Billeder eller deres Udsjællelse i forstørret Form til et Panorama o. l., om det saa er af selve dette Instituts Eier, bør være forbudt. At Fristen er forlænget til 10 Aar, kan næppe vække Betænkelighed. At paa den anden Side Bestyttelsen ikke bør have samme Varighed som ved Forfatter- og Kunstnerretten, følger af, at der ikke her er Tale om Værn for Aandsfrembringelser af samme selvstændige Art som i hine Tilfælde. Den i Paragraffens andet Stykke udtalte Regel er i og for sig naturlig og egnet til at afstøre Tvivl.

I tredje Stykke er det fundet rigtigt at foreskrive, at selve Eneretten ved bestilte Portræt-Fotografier tilkommer Bestilleren. Han bør nemlig være berettiget til at lade Fotografiet eftergøre af andre uden Fotografens Samtykke, da denne, der forudsættes at have faaet sin Betaling, dog ikke selv maa eftergøre det. Dette stemmer ogsaa med den tyiske Lov af 10 Januar 1876 § 7 og den ovenfor i § 33, 2det Stykke, om Portræter udtalte Regel. Ved andre bestilte Fotografier bør Afhændelse uden Bestillerens Samtykke ikke kunne finde Sted, idet der oftest vil være Tale om huslige Interiører o. l., hvis videre Udbredelse og Offentliggørelse Bestilleren bør kunne hindre. Endvidere foreslaas, at saadanne Fotografier ikke uden Bestillerens Samtykke maa udstilles til offentlig Beskuelse. Den enkeltes Ret til at holde sin Person eller sit Privatliv for sig selv synes at kræve dette¹⁾. — I øvrigt er det ikke fundet nødvendigt at forlade den gældende Retts Regler.

¹⁾ Jfr. norsk Lov § 11 c, finsk Lov § 18 Nr. 2, tyisk Lov § 6 Nr. 4 m. fl.

¹⁾ Blandt de fremmede Love angaaende Eneret til Fotografier kunne nævnes norsk Lov af 12. Maj 1878, tyisk Lov af 10. Januar 1876, endvidere finsk Lov § 17, svensk Lov Art. 9.